

CERKVENI GLASNIK

Izhaja zadnji teden v mesecu

ZA TRŽIŠKO ŽUPNIJO

Posamezna številka stane 2 Din.

Taki so sadovi.

Časopis »SS. Eucharistia« za mesec maj in junij 1927 prinaša iz lista »Steyrer Zeitung« sledeče poročilo: »Pretečeno nedeljo, 30. marca 1927, je šel duhovnik mestne župnije v Steyr previdet bolnika v Marxstrasse. V tej ulici se je igralo večje število šoloobveznih otrok — dečkov in deklic, gojencev socialistične organizacije »Kinderfreund«. Tu je vpičil neki deček: »Ha, župnik prihaja, župnik prihaja.« Ko je duhovnik prišel v bližino, so začeli vsi otroci — dečki in deklice — vpiti zaničljivo proti duhovniku: »Prijateljstvo, prijateljstvo« (to je pozdrav socialistične mladinske organizacije Kinderfreund v Avstriji). Začeli so se pačiti in norčavo izgovarjati: »Hvaljen bodi Jezus Kristus«. Ves trop otrok se je zapodil za duhovnikom in so skozi celo ulico vpili za njim razne psovke. Na koncu ulice je bila v zadnji hiši smrtno bolna bolnica. Ko je duhovnik vstopil v hišo, je vpičil neki deček: »Ubijte ga!« Celó v hišo so otroci udrli. Ko je duhovnik končal sveto opravilo, je moral oditi skozi zadnja vrata, da se je izognil napadom, ker ga je pred hišo čakal cel trop teh pokvarjenih otrok, da bi ga še dalje insultirali.«

Isti list »Steyrer Zeitung« prinaša 2. septembra 1924 sledečo notico: »Slika morale v Steyru: V soboto 30. avgusta 1924 ob polu desetih je peljal skozi Herbert Hooverstrasse prazen tovorni avto. Štirje dečki od 9. do 12. leta in osemletna deklica, vsi oboroženi s kamni, so splezali na avto, ne da bi bil to opazil šofer. Ko se je avto približal velikemu križu, ki visi ob grajskem zidu, so se vsi otroci vzdignili in so začeli metati kamenje na križ. Ko je šofer slišal vdarjanje kamnov na križu, je avto ustavil, neki mimogredoči gospod je od groze vpičil ves iz sebe nad tako pokvarjenostjo mladine; otroci pa so skočili iz avtomobila in izginili —.«

Isti list poroča, da so podobni slučaji zelo pogosti, da skrunijo otroci socialističnih organizacij križe.

»Tiroler Volksbote« poroča v številki 22. z 28. maja 1925, da je neki socialistični otrok streljal iz pištole na križ in se je s tem še bahal.

V bližini mesta Steyr je obmetaval otrok socialistične organizacije s kamni križ, ko so ga prišli, se je s tem še bahal in je izjavil, da je to napravil iz sovraštva do križa.

Tako vzgaja socialistična organizacija »Kinderfreund« mladino naravnost za skrunilce križev, za sramotilce duhovščine in vere. Ta socialistična mladinska organizacija uči mladino zasramovati krščanske obrede, pozdrave in vse krščansko življenje. Iz pozdrava: »Hvaljen Jezus« se tako norčujejo: »Hvaljen bodi Jezus Kristus, na vekomaj jaz nič ne verujem! Hvaljen bodi Jezus Kristus — Z večnostjo ni nič! Hvaljen bodi Jezus Kristus — V večnosti ne dobiš nič! Hvaljen Jezus — nič ne dobiš!«

Pa ne hodimo v Avstrijo ali Nemčijo iskat posledic socialistične vzgoje in bogokletstva in sovraštva do vere. V Jugoslaviji, v Sloveniji sami imamo liste, ki pišejo največja bogokletstva o Bogu in krščanski veri.

V Mariboru izhaja socialističen list »Volksstimme«. Ta je pisal v svoji prvomajski letošnji številki pod naslovom: »Vera zastrupljevalka poštenosti« sledeče trditve: Skrivnost sv. Trojice imenuje višek neumnosti; zgodbe sv. pisma imenuje lažnjive bajke; Boga dolži za brezprimerno zlobo popolnega brezbožnika: prešuštva, napuha, krivice, tiranstva;

naziva ga morilca nedolžnih žrtev v vesoljnem potopu; imenuje ga predhodnika krvoločnega morilca nedolžnih otrok, kralja Heroda; s posebno naslado se norčuje iz Matere Božje, iz njenega božjega materinstva itd. Zadnje čase so začeli v Mariboru socialisti z odkrito agitacijo za odpad od katoliške cerkve, nekateri socialisti so že odkrito odpadli iz cerkve.

Zakaj to pišem in tako pogosto opozarjam na pisavo socialističnih listov in na delovanje socialističnih organizacij? Zato, ker je pri nas v socialističnih vrstah nekaj sicer še vernih mož, ki prihajajo v cerkev in celo k sv. zakramentom. Da je popoln brezverec socialist, to je čisto razumljivo, satan še ni nikoli podpiral krščanstva in tudi brezverec ne, za take je itak vsaka beseda zastonj. Toda, to je nad vse bridko, da še veren katolik podpira strujo in stranko, ki vzgaja mladino za božjeropne skrunilce križev, za sovražnike Boga, da veren človek podpira struje in organizacije, ki se po svojih časopisih norčujejo iz Boga, iz Marijinega devištva in materinstva, ki bogokletno govore o Bogu, kakor niti satan ne govori; da kristjani to podpirajo, to je bridko! **Zato, kdor ima še iskrico vere, katoliške vere — pojdite proč iz tega Babilona, proč od sovražnikov krščanstva!** Ne podpirajte skrunilcev križa, ne podpirajte zastrupljevalcev nedolžne mladine! Ne hodite za onimi, ki izrabljajo delavsko bedo za agitacijo za odpad iz katoliške cerkve.

Godovi v družini.

Ko vprašam otroke v šoli, če kaj vedo o svojem patronu, večinoma zmagujejo z glavami. Mnogi sploh ne vedo, kdaj je njih god, nekateri sploh ne vedo, kdo je njih patron, ko nosijo kako spakedrano ime, ki je samo karikatura imena.

Vse to so znaki pomanjkljive družinske vzgoje!

Godovi v družini so prav lepa prilika, da se goji ljubezen v družini, da se budi v vseh članih družine družinski duh skupnosti. Godovi so družinski prazniki, ki ostanejo otrokom v spominu celo življenje, zakaj v njih je polno nežne poezije. Ob godovanju staršev se otroci spominjajo dobrot, ki so jih prejeli od roditeljev, opominjajo se k hvalečnosti do staršev, k ljubezni in pozornosti do bratov in sester. Z majimi darovi in voščili skazujejo člani družine eden drugemu ljubezen, ki se potem kaže celo življenje. Kolikokrat vidimo v življenju, da se po smrti staršev otroci med seboj tožarijo radi dedščine, da se prepirajo radi par vinarjev, da se leta smrtno sovražijo. Premalo družinske ljubezni je bilo že v mladosti! Samo denar, vsak za se, nič idealizma, eden drugemu nič ne privoščijo —! Po takih družinah se gotovo otroci že v mladosti niso naučili eden drugemu storiti kako ljubav, zato odrasli eden drugemu kradejo in se trgajo za ostanke staršev. Lepo vzgojno sredstvo proti umazanemu materializmu je pač praznovanje godov v družini. Otroci se navadijo eden drugemu kaj darovati iz nesebične ljubezni, eden za drugega moliti, eden drugemu pomagati.

Kako naj praznujemo godove v družini?

Predvsem je treba, da otroci vedo, kdaj je njihov god ali god staršev. Gotovo je to zelo pomanjkljiva vzgoja, če otroci ne vedo, kdaj je god očeta ali matere ali celo njihov lastni god. Pri krstu je treba dati otroku tako ime, da ima otrok za patrona kakega znanega svetnika. Silno grda in

paganska navada je, dajati otrokom nekrščanska imena iz paganskega imenoslovja, ali imena živali ali celo rastlin. Kristijan nosi svetniško ime, da ima tudi patrona, ki ga varuje in h kateremu se zateka.

Godovi po krščanskih družinah se praznujejo v cerkvenem duhu. Tisti dan, ko goduje oče ali mati, brat ali sestra, grede člani družine k sveti maši, darujejo za godovnjaka sv. mašo in obhajilo, to je pač najlepše godovno darilo.

Dobra gospodinja tisti dan, ko goduje družinski član, počedi stanovanje, opoldan pogrne mizo, jo okraši s cvetjem, kosilo je tisti dan gotovo kaj boljše, sploh je vse življenje v družini tisti dan praznično.

Lepo je, ko se po nekaterih družinah mali otroci nauče voščil v vezani obliki — v pesmici — in potem očetu ali materi nekako slovesno voščijo za god, tudi mala darilca, za katera otroci zbirajo in delajo morda že tedne naprej, da presenetijo očeta, mater, sestro ali brata, vse to je pač lepa navada, ki naj bi se vkoreninila kolikor mogoče v vsaki družini.

Predvsem pa naj se po vseh družinah vpelje navada, da se godovi družinskih članov praznujejo doma, v družinskem krogu. Žalostno je, če oče ali sin na godovni dan odide v gostilno, tam popiva in se pozno zvečer vrača domov več ali manj natrkan. Takih godovanj je boljše, da jih nič ni! Na godovni dan ostani doma! Da bodo pa radi ostajali posebno odrasli moški na godovni dan doma, morajo gospodinje znati dom napraviti posebno tisti dan prijeten. Miza naj tisti dan nudi kaj boljšega, če so moški mnenja, da morajo na god pokusiti kapljico vina, prinesi mu ga raje domov, kakor da bi šel godovat v gostilno.

Starši naj na godovni dan povedo otroku, kdaj je bil rojen. Mnogo ženinov in nevest ne ve pri izpraševanju, kdaj so bili rojeni! Povedo naj mu kaj iz življenja svetnika, čigar ime nosi njih otrok, opozore naj ga, da naj časti svojega patrona in naj se mu priporoča, in naj ga posnema v vsem življenju.

Tako praznovanje godov bo gotovo gojilo pravega družinskega duha ljubezni in bo pustilo v otrokovi duši najlepše spomine na mladost.

Nova zastava dekliške Marijine družbe.

Na praznik Vnebohoda blagoslovimo novo zastavo dekliške Marijine družbe. Blagoslov in tudi sprejem novih članic v Marijino družbo izvrši g. stolni kanonik dr. Mihael Opeka.

Že več let so članice dekliške Marijine družbe s težavo šivale in popravljale staro zastavo, ki je bila napravljena leta 1900. Zadnje čase je postala tako strgana, da jo skoro ni bilo mogoče več popraviti. Stara zastava je imela pa posebno to napako, da je bila pretežka in je niso mogle nositi dekleta sama. Vsa leta jim jo je častno nosil Lenartov Jože iz Doline. Pogosto se je od strani deklet izražala želja, da bi se napravila nova zastava, lepa, pa tudi lahka, da bi jo kongregantinje nosile lahko same. Najprvo sem naprosil gosp. vseučiliškega profesorja Plečnika, da bi nam napravil za novo zastavo primeren načrt. Ker je pa gosp. profesor preobložen z delom, je priporočil svojega učenca g. Ivana Pengov, slušatelja na tehniko v Ljubljani. Ta gospod je najprej napravil več različnih skic, končno pa smo se odločili za načrt, po katerem je napravljena sedaj naša zastava. Zastavo so potem po njegovem načrtu izdelale č. šolske sestre v Mariboru.

Zastava je res krasno delo, ne vem, da bi mi bila še kdaj katera tako ugajala kot mi ta. Načrt sam na sebi je prav lepo zamišljen, enako krasno pa so ga izvedle č. šolske sestre. Pomisliti je treba, da je vsa zastava, vse, kar je na njej, ročno delo. Na njej ni nič slikarije, vse slike so napravljene z vezenino; ena sama sestra je delala več dni samo Marijino krono; ker je zastava majhna, je dala še več dela,

ker je bilo treba vse delati natančno. Na zastavi bodo lahko naše vezilke videle, kaj je res umetniško delo.

Zastava je zelo dragocena, koliko bo stala, trenutno še ne vemo, lahko pa povemo, da so stale samo zlate niti, ki so se porabile, Din 4000.— Zastava je zelo majhna v primeri z oblikami, ki smo jih navajeni dosedaj. Majhno smo pred vsem dali napraviti radi tega, da ni pretežka.

Zamišljal in pomen posameznih delov na zastavi nam popisuje sam g. Pengov sledeče:

Zastava kongregacije deklet v Trziču. Zamišljena brez vsakega ozira na staro, tradicionalno obliko zastav, se po obliki približuje bolj malemu banderu, po bistvu pa prvotnim oblikam rimskih oz. egipčanskih praporov.

Baza vse zastave ni, kakor običajno, položena v lepo obdelan kos svile, obešen na drog, temveč v krogo vsega, v gorenji zaključek droga.

Ta zaključek, v kovini masivno obdelan in pozlačen, simbolizira — pomenja — kongregacijsko življenje. Velik, poln, žarkovit kolobar simbolizira sonce, vir vse moči in energije. Ta kolobar nosi napis kongregacije, ki naj bo vir vsega duševnega življenja, kakor je sonce vir vsega telesnega.

V središču tega kolobarja stoji Marijin monogram, neposredno nad njim križ — »Po Mariji k Jezusu!« —

Marijin znak pa ima za podlago stolp, podobo varstva in zavetja, ki ga nudi Marija družbenikom v svojih družbah.

Pod tem zaključkom je majhno bandero s sliko Marije Vedne Pomoči, prve patrona te kongregacije, na eni strani in s simbolom druge patrona sv. Neže, z jagnjetom, na drugi strani. Jagnje stoji na gričku, iz katerega teko 4 studenci — v prenesenem pomenu: 4 evangeliji so podlaga lepega, čistega življenja. Dekoriran rob tvori stilizirani žarki, svetlomordopolje, na katerem se nahaja jagnje, pa je posuto z lilijami in zvezdami, starodavnimi znaki čistosti in devištva.

Od zgornjih robov zastave pa do tal potekata dva bela svilena trakova, katerih spodnja konca bosta nosili dve deklici. Trakova predstavljata molitve, ki peče od nas preko Marije v nebo — in milosti, ki prihajajo od nje.

Cela zastava se bo lepo prilagodila svojemu značaju in namenu: lahka, mična, za vse prilike uporabna, a vendar dostojna reprezentantinja dekliške kongregacije bo to.

Vprašanja in odgovori.

Pri dekliških večerih in pa tudi v šoli sem dobil potom listkov mnogo različnih vprašanj, ki se tičejo dvomov, pomislekov in negotovosti glede verskih resnic, zgodovine katoliške cerkve in glede verskega življenja, poleg tega pa tudi mnogo vprašanj glede različnih napadov nasprotnikov krščanstva. Zdi se mi, da bi odgovor na razna ta vprašanja zanimal tudi druge in vsled tega bom skušal pod tem naslovom tuptam prinesiti nekaj takih vprašanj in odgovorov.

Ali se more zveličati, kdor ni ud katoliške cerkve? To vprašanje je eno izmed onih, ki se največkrat ponavljajo, zato ga obravnamo najprej, ker je tudi v zvezi s člankom v avgustovi številki leta 1926: »En Bog — ena vera — ena cerkev«. Takrat smo dokazali, da more biti le ena cerkev prava Kristusova cerkev, ker je Jezus ustanovil le eno cerkev. Več nasprotujočih trditev gotovo ne more biti enako resničnih, tako tudi ne morejo biti vse razne krščanske cerkve resnične, ker si vse med seboj po svojih naukih nasprotujejo. Le ena more biti prava, in to je katoliška; ker le ta izvira od Kristusa; ker le ta uči to, kar je učil Kristus; ker ima le ta isto ustavo, ki jo je dal Kristus svoji cerkvi.

Kaj pa z onimi milijoni ljudi, ki niso v pravi cerkvi? Kaj z onimi milijoni, ki niti krščeni niso? Ali bodo ti vsi pogubljeni?

O tem, ali je kdo pogubljen, ali ne, sodi samo Bog. Katoliška cerkev nikogar ne obsodi v pogubljenje. Katoliška

cerkev je edino zveličavna, toda to se ne pravi, da bodo le njeni člani zveličani, ednozveličavnost katoliške cerkve pomeni, da je le ona tista cerkev, ki uči pravi, edini resnični — in edino zveličavni nauk.

Jezus je za vse ljudi umrl in je vse odrešil, zveličati se torej more vsak, kdor odkrito išče resnico božjo in kdor služi Bogu, kakor mu kaže njegova vest.

Katoličan se mnogo lažje zveliča, ker je poučen v čisti resnici, ker ima na razpolago vse pripomočke za zveličanje, ki jih je dal Kristus; ima zakramente, molitev, cerkev itd. Nekatoličan vsega tega nima, njemu se je zveličati mnogo težje, kot katoliku. Vsekakor pa bo katolik, ki ne živi po svoji veri, pred Bogom dajal težki odgovor, kakor kak pagan ali krivoverec, ki ni bil pravilno poučen in ni imel toliko zveličavnih sredstev. Kdor torej brez lastne krivde ni ud katoliške cerkve, se more zveličati, če odkrito išče resnico in če živi po svoji vesti.

Zgodi se pa lahko, da nekatoliku, paganu, krivovercu, pridejo dvomi o resničnosti in pravilnosti njegove vere; v tem slučaju je dolžan iskati resnico, in če spozna, da je njegova vera napačna in da je katoliška prava, je dolžan vstopiti v katoliško cerkev in če tega ne stori, je po lastni krivdi izven katoliške cerkve in tak se ne more zveličati.

Nikakor pa se ne more zveličati katolik, ki je odpadel od katoliške vere in cerkve. On je imel pravo vero, pa jo je po lastni krivdi zapravljal; on je živel in odpadel proti svoji vesti; on je imel dovelj prilike, da bi se bil poučil v resnici, pa je resnico zavrnil, zato mu veljajo besede Gospodove: »Kdor cerkve ne posluša, je kakor pagan in očitni grešnik«, in zopet: »Kdor ne veruje — cerkvi, njegovim apostolom — bo pogubljen«; in zopet besede, ki jih je govoril apostolom: »Kdor vas ne posluša, mene ne posluša —«. Odpadniki od katoliške cerkve se torej brez pokore, brez izpreobrnjenja, brez vrnitve v katoliško cerkev ne morejo zveličati.

Tudi oni, ki so izključeni iz katoliške cerkve, se ne morejo zveličati, če se ne spokore in ne puste greha, radi katerega so bili izključeni. Tako so izključeni iz katoliške cerkve oni, ki se poroče pred drugoverskim duhovnikom, ki dajo svoje otroke krstiti nekatoliškemu duhovniku, ki dajo svoje otroke vzgojiti v nekatoliški veri, ki bi n. pr. odnesel ali zavrnil Sv. R. T. itd.

Povdarjamo pa, da cerkev nikogar ne obsodi, da je po smrti gotovo pogubljen, ker se za nikogar ne ve, če ni morda šele v zadnjem trenutku obudil kesanja in se izpreobrnil. Kdor je tako nesrečen, da ni ud katoliške cerkve, za tega vemo le, da ni na pravi poti zveličanja, ali in če je pa nespokorjen umrl, tega pa ne vemo in tako tudi ne vemo, če je pogubljen.

Mrliška kronika.

1. Klobčavar Terezija roj. Rabič, vdova po čevljarju, Tržič št. 160, rojena 6. 10. 1842, umrla 6. januarja.
2. Mehle Andrej, sin čevljarskega mojstra, Tržič št. 26, rojen 9. 11. 1920, umrl 7. jan.
3. Primožič Ana, samska služkinja, Tržič št. 56, roj. 26. 7. 1860, umrla 11. jan.
4. Globočnik Anton, samski sin tovarnarja, Tržič št. 96, roj. 14. 11. 1889, umrl 11. jan.
5. Kralj Janez, čevljar, Tržič št. 25, roj. 15. 5. 1869, umrl 12. januarja.
6. Jenko Alojzija, samska delavka, Slap št. 43, roj. 1871, umrla 24. jan.
7. Zupan Peter, občinski ubožec, Tržič št. 64, roj. 2. 7. 1843, umrl 27. jan.
8. Meglič Franciška, hči kmeta, roj. in umrla 29. jan.
9. Perne Jožef, poročen krojaški mojster, Tržič št. 135, roj. 5. 5. 1881, umrl 8. febr.
10. Resman Jožefa roj. Peharc, posestnica, vdova, Tržič št. 36, roj. 2. 3. 1861, umrla 18. febr.

11. Cvek Jožefa, vdova, posestnica, Tržič št. 145, roj. 12. 3. 1859, umrla 23. febr. Članica Ženske Marijine družbe.

12. Tomazin Jožef, zak. sin delovodja, Tržič št. 31, roj. 21. 10. 1926, umrl 7. marca.

13. Pollak Stanislav, posestnik - tovarnar, vdovec, Tržič št. 174, roj. 4. 5. 1839, umrl 17. marca.

Pokojni Pollak je bil mož stare tržiške korenine, mož orjak po telesu, pa tudi po duhu — mož značaj. Bil je mož dela, pa tudi — mož molitve. S svojo pridnostjo je pridobil lepo premoženje s svojo usnjarsko obrtjo, bil eden najpremožnejših tržičanov. Vedno soliden v svojem življenju, vedno mož beseda, kar je rekel, je držalo! Vsako nedeljo je redno prihajal k sv. maši, zadnja leta je živel doma večinoma v svoji sobici, kjer je tudi mnogo — molil. Na zadnjo pot se je prav lepo pripravil in prejel z veliko pobožnostjo sv. zakramente.

14. Hudobivnik Franc, sin kmeta, Sv. Ana št. 8, roj. 21. 2. 1927, umrl 23. marca.

15. Bohinc Jožef, posestnik, Bistrica št. 5, roj. 26. 3. 1850, umrl 25. marca.

16. Roblek Ana, samska hči kočarja, Dolina št. 104, roj. 28. 1. 1909, umrla 30. marca. Bila je članica Dekliške Marijine družbe, ki jo je tudi spremljala na zadnji poti.

17. Lombar Ivana roj. Ankele, vdova, Dolina št. 106, roj. 24. 4. 1839, umrla 8. aprila.

18. Ribnikar Franc, sin posestnika, Tržič št. 70, roj. 6. 2. 1927, umrla 11. aprila.

19. Kuifc Marija, zak. hči posestnika, Tržič št. 210, roj. 5. 2. 1927, umrla 22. aprila.

20. Kralj Minka roj. Jamnik, žena občinskega sluga, Tržič št. 225, roj. 10. 9. 1887, umrla 4. 5.

21. Štrukelj Valentin, sin delavca, Tržič št. 7, roj. 5. 1. 1927, umrl 5. 5.

22. Kavar Franc, delavec, Sv. Ana št. 69, roj. 4. 11. 1854, umrl 10. maja.

23. Pavelek Štefanija, učenka meščanske šole, hči kastelana, Puterhof, roj. 25. 12. 1914, umrla v državni bolnici v Ljubljani 2. jan.

N. v m. p.!

Oznanila za junij.

3. Prvi petek v mesecu, ob 6. sv. m. z blagoslovom.
4. Binkoštna vigilijska, zapovedan strogi post. Po prvi sv. maši je blagoslov krsne vode in nato peta sv. maša.
5. Binkoštna nedelja, radi romanja bodo sv. maše ob 6., 8. in 10. z enim blagoslovom in ne z dvema blagoslovoma. Pred 10. sv. mašo je klicanje sv. Duha. Prva nedelja v mesecu, ob 6. skupno obhajilo moških. Pop. od 2. ura molitve in litanije presv. Srca Jezusovega.
7. Binkoštni pondeljek, sv. m. ob 6., 8. in 10. Pop. ob 2.30 litanije M. B. Po litanijah je ura molitve na čast sv. Duhu.
- 8., 10. in 11. kvaterni dnevi, pritriganje pri jedi zapovedano vse dni, vzdrževanje mesnih jedi le v petek.
12. Praznik presv. Trojice, ob 10. sv. m. z blagoslovom, ob 9. se izpostavi sv. R. T. in se moli ura molitve za duhovnike, zlasti za letošnje novomašnike. Danes preneha čas za velikonočno sv. obhajilo. Po litanijah darovanje za farne bile.
13. Ob 5.30 bile in nato slovesna peta sv. maša za vse umrle farane.
16. Praznik sv. Rešnjega Telesa, ob 6. sv. m. z blagoslovom, ob 8. druga sv. maša, tretja ob 9. peta z leviti. Med slovesno sv. mašo je darovanje za fante in dekleta. Po slovesni sv. maši gre procesija sv. Rešnjega Telesa po navadni poti, pop. so ob 3. slovesne pete litanije.
19. Nedelja v osmini Sv. R. T., služba božja po navadi. Vso osmino praznika Sv. R. T. bo sv. maša zjutraj ob 6. z blagoslovom.
21. Sv. Alojzij.

23., 24. in 25. tridnevica na čast presv. Srcu Jezusovega, vsaki dan zv. ob 7.45 pete litanije presv. Srca Jezusovega.

24. **Janez Krstnik**, ob 6. farna sv. maša.

25. **Praznik presv. Srca Jezusovega**, ob 6. sv. maša z dvema blagoslovoma. Ta dan se morejo prejeti popolni odpustki, pogoji so: prejem zadostilnega sv. obhajila, nekoliko premišljevanja od dobrofljivosti presv. Srca Jezusovega.

26. **III. nedelja po Binkoštih**, služba božja po navadi.

28. **Vidov dan**, ob 8. slovesna sv. maša za vse, ki so padli za vero in domovino.

29. **Sv. Peter in Pavel**, ob 6. in 10. sv. maša z dvema blagoslovoma, ob 10. peta sv. maša, pop. ob 2.30 litanije vseh svetnikov.

Dekliška Marijina družba: mesečni shod 19. junija; ura molitve v nedeljo 19. junija od polu dveh do 2.; tridnevica na čast glavni patroni Mariji Vedne Pomoči 18., 19. in 20.; 18. in 20. zvečer ob 8. govor v župni cerkvi. Skupno sv. obhajilo 26.

Ženska Marijina družba: shod 26.

III. red: shod 12.

Fantovska Marijina družba: shod 12. junija po 10. maši.

Meščanska šola: šolska spoved 1. junija pop. ob 4. uri skupno sv. obhajilo 2. junija ob 7.30.

Osnovna šola: šolska spoved za deklice 14. ob 3. pop., za dečke 17., drugi dan ob 7.30 sv. maša s skupnim sv. obhajilom.

Franc Pokorn:

Tržiški dušni pastirji.

Ignacij Nadrah, drugi kpl. 3 leta, prvi pa 1 leto: od 20. sept. l. 1896. do meseca junija l. 1900. V Stičini na Dolenjskem je prišel na svet dne 24. dec. l. 1868, mašnik pa je postal že v 3. letu bogoslovja dne 9. jul. l. 1893. Dovršivši bogoslovne nauke kot seminiščnik je naslednje leto prišel v Metliko za kaplana, odtam pa se preseli v Trzič, odkoder ga pokličejo k Sv. Jakobu v Ljubljano za mestnega kaplana. Dne 25. junija l. 1903. pa pride v Škofjokoloko k Uršulinkam za spiritala in spovednika, kjer prav goreče in energično deluje za blagor samostana in mladine. V znak priznanja za slug so mu podelili kanonikat ces. ustanove, na koji so ga vstolčili dne 1. sept. 1914. Obenem je bil imenovan naddiakonom Notranske, konzistor. svetnikom in nadzornikom elementarnih in meščanskih šol glede verskih vaj v Ljubljani. L. 1918. je bil imenovan naddiakonom mesta Ljubljana, leta 1919. začetkom je bil imenovan zastopnikom veroučiteljev v višjem šolskem svetu, jeseni pa vodjem duh. seminišča. Leta 1921. je bil izbran v škof. komisijo za katehetske izpite. Dne 2. sept. 1923. pa so ga vmetili stolnim dekanom in kot tak je tudi upravitelj premoženja ljubljanske stolnice. Je tudi prosinodalni eksaminator, pa predsednik škof. društva za varstvo sirot.

Prva kaplanija je bila vakantna od adventa l. 1893. do poletja 1899. V novejšem času imata oba kaplana tudi šolo.

Jožef Potokar²⁸, drugi kpl. od meseca junija l. 1899. do meseca okt. l. 1901. Pozneje župnik tu.

Jožef Kržišnik, prvi kpl. od meseca avg. l. 1900. do meseca okt. l. 1903. Poljanec nad Škofjokoloko je v gledal beli dan v Bukovem vrhu 18. avg. l. 1872., mašništvo pa je vzprejel že v 3. letu bogoslovja dne 22. jul. 1897. Dovršivši bogoslovne nauke kot seminiščnik je naslednje leto prišel meseca julija za kaplana v Črni vrh nad Idrijo, kjer je bil nekaj časa tudi župni upravitelj, odtam pa ga pošljejo v Trzič, odšel pa je na Dunaj na vseučilišče, da si nabere višjih modroslovnih naukov za profesorja v zavodih sv. Stanislava v Šentvidu nad Ljubljano. Leta 1907. postane ondi učitelj zgodovine, l. 1909. pa je dobil naslov pravega profesorja.

Janez Evg. Barle, drugi kaplan od meseca okt. l. 1901. do 17. jan. l. 1906. Rodil se je v Srednjivasi hišt. 27 šentjurske župnije pri Kranju dne 13. dec. l. 1875., v mašnika maziljen pa je bil že v 3. letu bogoslovja dne 22. jul. 1899. Dovršivši bogoslovne nauke kot seminiščnik je naslednje leto kaplanoval v Kranjskigori, odtam se preseli v Trzič, odšel pa je v Kranj za mestnega kaplana. Dne 21. jul. l. 1908. ga pokličejo v Ljubljano k Sv. Jakobu za kaplana, katero službo je opravljal do 31. okt. l. 1909. Takrat pa je bil slovesno vmeščen za tamošnjega župnika.

Lenart Zupan, prvi kpl. od meseca okt. l. 1903. do meseca avg. l. 1907., ko je bolehen odšel na oddihljaj in okrepičilo h kapelici M. B. v Kropo, kjer je pa dal svetu slovo dne 26. sept. l. 1907. Bil je Kropar, roj. dne 4. novembra l. 1873. žeblijarju Frančišku in njegovi ženi Jožici, mašnik pa je postal dne 22. jul. l. 1897. Kaplanoval je izprva v Planini pri Rakeku do meseca avg. l. 1900, v Polhovemgradcu do meseca novembra l. 1901, v Šmariji pod Ljubljano, odkoder se preseli v Trzič.

Frančišek Srf. Zajec, drugi kpl. od meseca jan. l. 1906. do meseca sept. l. 1907. Beli dan je v gledal v Sodražici dne 27. okt. l. 1879, mašništvo pa je vzprejel že v 3. letu bogoslovja dne 18. jul. l. 1903. Dovršivši bogoslovne nauke kot seminiščnik je prišel naslednje leto za kaplana v Koprivnik na Kočevskem, odkoder ga dekretirajo v Trzič, odšel pa je nazaj na Kočevsko ter kaplanoval v Staremlogu do meseca okt. l. 1908. Takrat je postal administrator v Polomu, odtam pa se preseli meseca avg. l. 1911. za administratorja v Fužine (Weissenfels) na Gorenjskem, kjer je prestal vse neprijetnosti svetovne vojne, katerih se je slednjič rešil dne 1. maja 1923, ko so ga vmetili župnikom v Tomišlju.

Rudolf Cepuder, prvi kpl. samo dva dni koncem meseca avg. l. 1907., potem spregel, odšel na Nemško, apostaziral ter se oženil v Gradcu z neko Švedinjo guvernantinjo, v katero se je zagledal na Bledu, kamur je večkrat zahajal iz Gorij, kjer je kaplanoval nastavljen meseca avg. l. 1903. do časa, da je prišel v Trzič. Na Razdrtem v Šmariji pod Ljubljano se je rodil dne 13. aprila l. 1879. Bil je sin ljubljanskega mestnega učitelja, živahen, obdarovan z naravno telesno lepoto, jako domišljav, zaljubljen v samega sebe, kar mu je bilo v padec. Dovršivši gimnazijo v Ljubljani je študiral izprva na Dunaju pravo, obenem pa tudi prisostvoval večkrat na kliniki pri medicinskem oddelku, naposled pa stopil v ljubljansko bogoslovje. Bil je nenavadno pobožen, gibal se preveč v ekstremih. V mašnika so ga mazilili dne 18. jul. l. 1903. ter poslali v Gorje pri Bledu za kaplana in beneficiata. V ve-sele družbe je rad zahajal, živel bolj razkošno, zabredel v dolgove in s tem tudi one svoje tovariše spravil v zadrego, ki so mu bili poroki za njegove dolgove, katerih ni plačal: nesrečni človek!

Janez Krst. Prijatelj, prvi kpl. od meseca sept. l. 1907. do meseca avg. l. 1909. Rojen v Dobropoljah v Malivasi pri »Krajčkovih« polzemljaku Janezu in njegovi ženi Franci roj. Škulj, dne 24. maja l. 1879., v mašnika posvečen pa dne 14. jul. l. 1902. Kaplanoval je izprva v Sodražici do meseca jan. l. 1904., na Jesenicah kot drugi kaplan, odkoder se preseli v Trzič, odšel pa je k D. M. v Polje pod Ljubljano, kjer je služboval do 24. aprila l. 1914. Takrat so ga vstolčili župnikom na Jesenicah, kamur je kmalu potem prišel, a ne dolgo pastiroval, kajti jetika mu vtrga nit mladega življenja dne 10. sept. 1918. v Dobropoljah, kamur se je šel k svojcem začasno zdraviti. Bil je blaga mirna duša, zgleden duhovnik.

Jakob Ml. Kalan²⁹, drugi kpl. od meseca okt. l. 1907. do meseca sept. l. 1908. Na Dobravi pri Kropi se je rodil rudečelasec dne 6. aprila 1877., mašnik pa je postal že v 3. letu bogoslovja dne 14. jul. l. 1900. Dovršivši bogoslovne nauke kot seminiščnik je prišel naslednje leto za subsidiarija v svoj rojstni kraj na Dobravo, meseca febr. l. 1902. ga odtam pošljejo v Poljane nad Škofjokoloko za kaplana, meseca l. dec. l. 1902. se preseli v Zagorje ob Savi, odtam pa pride meseca

²⁸ Glej spredaj župnike!

²⁹ Trunk: Amerika in Američani str. 563.

okt. l. 1904. v Šentjerneji, odtod pa v Trziču, kjer ni zapustil prijetnih spominov, ker je preveč svojevoljen. Odšel je na Vreme za kaplana, v adventu l. 1909. je postal župni upravitelj v Podkraju na Vipavskem, kjer so ga vmesili dne 21. febr. l. 1910. župnikom. Užaljen, ker ni dobil selške župnije, je spomladi l. 1912. resigniral ter odšel v Ameriko, kjer pa tudi niso bili zadovoljni z njim radi njegove trme. Bival je nekaj časa v Wankegan Ill. kot vsiljenec, a meseca novembra l. 1912. je postal vendar farmerski župnik v Villard Wisc. Naposled se je vendar izpreobrnil, prosil očitno odpuščanja svoje cerkvene predstojnike, prišel nazaj iz Amerike ter bil sprejet v krško škofijo. Kaplanoval je dva meseca l. 1913. v Borovljah, 1 mesec v Svečah in zdaj je provizor v Ojstreci na Koroškem.

Viktor Čadež, drugi kpl. od meseca sept. l. 1908. do 1. jul. 1919. Mestna zibelka se mu je stekla v Škofjiloki dne 19. dec. l. 1885., a je poljanske krvi. Mašnik je postal dne 14. jul. l. 1908. ter prišel na prvo službo v Trziču, kjer goreče in uspešno deluje na vse strani s pravo apostolsko požrtvovalnostjo do 1. jul. 1919. ko so ga vstolili župnikom v Mekinjah, kjer je imel jako slovesen vzprejem. Njegovo pisateljsko pero je krepko ljubko v spisih nabožnega značaja, ki jih vsebuje »Bogoljub«.

Anton Pušč. Golé, prvi kpl. od meseca avg. l. 1909. do sept. 1914. V Zagorici pri »Špancu« hšt. 7 dobrniške župnije je v gledal luč sveta dne 25. jan. l. 1882. Oče mu je bil kmet Anton, mati pa Frančiška roj. Smolič. Poduhovničil se je že v 3. letu bogoslovja dne 14. jul. l. 1905. Dopršivši bogoslovne nauke kot semeniščnik je prišel naslednje leto za kaplana v Šmartin pri Litiji, kjer je ostal do meseca aprila l. 1908., odšel k D. M. v Polje za kaplana, odtam pa se preselil v Trziču, kjer s svojo dovtipnostjo in zabavnostjo prav uspešno društveno deluje vsetransko. O sv. Mihaelu l. 1914. ga dekretirajo za mestnega kaplana v Idrijo, odtam pa je odšel meseca sept. l. 1918. na Studenec pri Krškem za pomočnika, kjer je bil. 1919. tudi župni upravitelj do 9. junija l. 1920. Takrat ga pošljejo za kaplana v Šentrupert, kjer je ostal samo do Vel. Šmarna i. l. Imenovan beneficiatom v Šentvidu pri Stični je odšel na odkazano mesto, a je dobil mnogo razdrtije. Ni se mogel sprijazniti z neprijetnimi razmerami, zaželel si je drugam. Meseca maja 1922. je bil imenovan provizorjem pri Sv. Križu v Planini nad Jesenicami, kamur pa ni šel, ker ni imel potrebnih sredstev, ampak si izbral začasni oddihljaj. Meseca okt. i. l. se je pa odprlo državno zdravilišče za pljučno bolne na Golniku v Križah pri Trziču z duhovno kuracijo, katero so njemu podelili in tu se zdaj zadovoljno giblje.

Tomaž Javornik, drugi kaplan od 30. jul. l. 1915. (poprej eno leto prazno) do meseca sept. 1918. Vrhničan, roj. dne 7. aprila 1885, posvečen v mašnika pa dne 14. jul. 1908 ter poslan meseca avg. za pomočnika v Planino pri Rakeku. Meseca novembra 1909 se preseli odtam na Boh. Bistrico, odtod meseca avg. l. 1911 v Gorje, odtam pa pride v Trziču, kjer je služboval do meseca sept. l. 1918. Odšel je v Šentvid pri Stični za 1. kaplana, a meseca okt. l. 1922 ga pošljejo odtod (dekret.) za provizorja v Javorje pri Litiji, kjer še službuje.

Jožef Žužek (2. kaplan prvo, 1. kaplan drugo leto) od 18. okt. l. 1918 do meseca okt. l. 1920, ko se preseli za mestnega kaplana in kateheta v Kranj. Tukaj je služboval do 1. marca l. 1921. Takrat so ga nastavili stalnim katehetom na mestnih ljudskih šolah v Kranju, a pomaga še tudi v dušnem pastirstvu, kolikor mu čas dopušča. V »Kožarjih« pri Vel. Laščah hšt. 3 se je rodil polzemljaku Matevžu in njegovi ženi Mariji roj. Žužek dne 25. jan. l. 1893, mašništvo pa so mu podelili že v 3. letu bogoslovja dne 24. junija l. 1916. Dopršivši bogoslovje kot semeniščnik je prišel naslednje leto meseca avg. za kaplana v Planino pri Rakeku, odtam pa se preseli v Trziču. Poletu 1926 se je udeležil tudi evharističnega kongresa v Chikagu v Ameriki, o katerem je izdal v »Slovenecu« tudi nekaj zanimivih poročil. Kot katehet je priljubljen pri otrocih, četudi je od nasprotnikov trpel preganjanje, a je dobil zadoščenje. —

Ciril Milavec, 2. kpl. od 17. jul. 1919 do meseca sept. l. 1923. Luč sveta je v gledal v Jakovici hšt. 12 v Planini pri Rakeku dne 20. junija l. 1893. Oče mu je bil zemljak Andrej, mati pa Marija roj. Modic. Mašnik pa je postal dne 2. junija l. 1918, ter prišel za klp. (dekret. izprva v Spod. Idrijo, a ni šel) meseca sept. v Škofjokoloko, odtam se preseli v Trziču, odšel pa je k Sv. Petru v Ljubljano, kjer je ostal do meseca sept. l. 1924. Takrat nastopi kot kaplan na Igu, kjer je imel mnogo boja z nasprotniki, a jih jim je krepko drobil, da so umolknili. —

Frančišek Pavlj. Vavpotič, prvi kpl. od meseca okt. 1920 do meseca novembra l. 1924. Kamničan, roj. dne 29. marca 1891 v Podgorju, v mašnika posvečen pa je bil že v 3. letu bogoslovja dne 16. jul. 1914. Dopršivši bogoslovje kot semeniščnik je prišel naslednje leto meseca sept. za kpl. na Koroško Belo, odtam koncem meseca julija 1916 v Šentvid nad Ljubljano, odtod pa v Trziču, odkoder se preseli v Naklo.

Anton Selan, 2. kpl. od meseca sept. 1923 do 15. novembra l. 1924, ko so ga vmesili župnikom v Svibnem. Rodil se je v Dobrunjah pri Sostrem dne 30. marca 1891, mašništvo pa je vzprejel dne 22. junija l. 1915 ter prišel avg. na prvo kaplansko službo v Poljane nad Škofjokoloko, odšel je meseca aprila 1917 na Vrhniko, kjer je služboval do meseca sept. 1921, potem se preselil na Mirno za pomočnika, kjer dobi čez 2 leti dekret za Trziču. —

Frančišek Pavlj. Učakar, prvi kpl. od meseca novembra 1924 do meseca aprila 1925, ko se preseli v Loški potok, odtam pa dne 1. sept. 1926 na Bloke. — Beli dan je v gledal na Beli v Špitaliču dne 27. marca 1889, mašnik pa je postal dne 22. junija 1915, ter prišel za kaplana na Brezovico, odšel meseca aprila 1917 v Žiri, odtam prišel meseca sept. 1918 na Soro, odtod se preseli meseca sept. 1919 v Boh. Srednjovas, odšel pa je meseca sept. 1921 k Sv. Križu pri Litiji, od koder ga dekretirajo v Trziču. —

Ant. Pušč. Dolinar, 2. kpl. od novembra 1924 do aprila 1925, l. kpl. do 1. sept. 1926, ko se preseli v Borovnico za pomočnika. Roj. na Trati v poljanski dolini dne 13. jan. 1894, mašništvo pa so mu podelili dne 8. junija l. 1917, ter poslali kaplanovat meseca avg. v Staritrg pri Poljanah ob Kulpi, odtam se preseli meseca sept. 1918 na Jesenice, kjer je služboval prav uspešno delujoč tudi na socialnem polju, v društvu delavskem, ker je izvrsten godbenik, do oktobra l. 1921. Takrat se poda na Dunaj, da se višje naobrazi v glasbi, kjer je ostal do časa, ko je prišel v Trziču. V Cerkv. Glasb. je izdal 1917 Marijino pesem za moški zbor, l. 1924 pa »Ave Marija« za en glas in orgle, pa tudi nekaj glasbenih člankov. Dne 5. maja 1926 pa je zopet odšel na Dunaj nadaljevati glasbene študije, v Trziču pa ga je namestoval ta čas križki kaplan g. Leopold Govekar. —

Mirko Bartol, 2. kpl. od aprila 1925 dalje. — Luč sveta je v gledal v Jelovcu župnije Sodražica dne 26. febr. 1901, mašnik pa je postal dne 5. aprila l. 1925, ter prišel na prvo službo v Trziču. —

Onton Pad. Vovk, 1. kpl. od 1. sept. 1926 dalje. Brezničan, roj. na Prešernovem domu v Vrbi hšt. 1 pri »Ribiču« dne 19. maja 1900 posestniku Jožefu in njegovi ženi Mariji roj. Debelak, mašništvo pa je vzprejel dne 29. junija l. 1923 ter prišel za kaplana v Metliko, odtam pa v Trziču. —

Karel Pirc:

Krtačeva Špeva.

8. Dimeš strah kranšče deževe. Koker sem že rekva, je bo moje srce povhno fržmajhte preče Brumnovme, poseben pa do Moniče. Neč drugja mi ni rojivo po gval koker to, koko b se do dobrga znosiva nad to poredno grdobo. Al glih takat, k čvovk te najbel nuca soj ferštament, ga pa u štih zapsti. Na zadnje sem se pa useglih zmislava, koko so u starih cajteh ldi s tmo martrale, de so jeh po ceve dni po žvot s knofelcam bodle. Čaj no, čaj! Sem rekva, kej tačga se tud dons uhka zgodi. Furnaprej jeh bom sekirova, de navdo imel ne

po dnev ne po noče pred mnoj gmaha. Bomo vidle, al bojo mešči gratale al ne. Za ta prikat jeh bom prov frdamansk fest prestrašva.

Hiter se spravem za mizo, uzamem pér u roče jen začnem pisem pisate:

»Gnadlu gespod Brumen! . . . Če t je za toje življenje jen za toje ldi, kej mar, pokel boš juter zvečer, k bo per sv. Andrejo osem ura odbiva, povožu per Kriščo k stoji pred Bučarjevo pristavo 500.— goldinarjev jen hiter odšu. Če boš kej če okol zjov, bo po tbe, če boš kej zbleknu preče komu pa tude. De s se zamerku kaj t prave

Dimeš, strah kranšče deževe.«

Ta pisem sem lpo ukep zaviva, koker so nas u šol naučle, pečirboks gor nakapova, pa s krajcerjam zapečatva. Popovdan k so Brumnov pospale, sem se po prsteh u kvartir perpvaziva, pisem u perlem cimro na mizo povoživa jen hiterš koker sem pršva spet zginva. Pokel sem se pa prov nadovžno poh gankam nad žehto spravva. An cajt, dokler so spale, je bo use tilho, k so pa ustale, se je pa začev po hiš direndaj. Na zadnje so se use trje na gank perdrvele. To star je cajhenov, de je bo za počet, vona sej pa emerva jen fort-naprej usekvova, de sej po vse sosesče zlegovo, koker deb bombardon plovova. Samo to mvađa je kazava korajžo. Kaj b tud ne, sej je bva od nekdej čez use mere ferbežna. An cajt je na vse viže to stare troštova, k pa use ni neč pomagavo, je pa rekva, de pde zvečer sama h znamnjo. Za krado drú, k tam stoji, se bo skriva, pokel nej pa le pride deset al pa še več Dimežov, jeh bo že use ugnava.

Koker jest to slišem jo kar hiter uberem z doriša, de b me ja ubeden na vidu. Uzamem štrikanje poh pajsko, pa grem prov počaso preče Bistrce na špencer.

9. Strašna zarota. Preh Bučarjevo pristavo je glih toko lpo sonce sjav, de ni bvo neč čudenga, če sem tam postava, pa če okol zjava, mne neč, tbe neč. Konšč hvapec Jaka je glih gnoj čidov. K me zagleda me kuj nagovari. Beseda je besedo prnesva, dokler nisem koker po navedoma gorico na drva napeljava. Zej m je pa začev Jaka tožite, kaj za an križ ima s tem drvimi k so preh zidam zvožene. Gspod šimfajo, de jeh je vsak dan menj, pa dej Jaka uržoh k dost na tatove na ahta. Kva pa vočem, je djav Jaka, al nej z ohprtem očmi spim koker zajc za gramam.

An cajt sem ga aučigova jen se z njega norce devova, pokel sem ga pa začeva učite, koko se more krada zvožite, de se kuj podere, koker hiter se jo tat le majccen pertakne. Pokel sem mo pa še nekej začeva na ušesa šempvat, kar m je rajtam glihkar sam to peklensču v gvavo zatrobu. Kone našga pogovora je biv, de sva se u roče segva jen obljubiva, de bova ta druj večer pinktleh ob osmeh šva šelme vahtat.

10. To povračiven dan. To druj dan sem biva cev dan, koker na špicah, nčer nisem imeva olistanka. Komej sem čakova večera. Preden je biva osem, sem že vampco preh Kriščam ugasmuva, de je bo okol Bučarjevo pristale tma, koker u vovnovem rogu. Pokel sem pa u štalo, h Jako fliknuva.

Ni še dober osem odbiva, so že drva zaropotale, k sej krada podrva. Hiter stečeva preče zido, rihtek sva zamerkova, koko se je Monika rzpod polen ven kobacáva. Komej z gvavo čez zid pokuka, sem je že žakelj čez gvavo vrgva, Jaka j je pa roče zvezov. Koker blisk sva jo potegniva čez zid jen na kep gnoja povožva. Na pleča sem je poklekniva, de se ni mogva gnite. K sem use perpravva, pa zakašljam. Takat pa Jaka na bod favlast, uzigne španšror de je kar po luft zažvižgavo, pokel pa mahne če po Moniče, dej tok zavcjliva, de kej tačga še moj živ dan ne preh ne pokel nisem dožveva. »Ješta, ješta gspod Dimež«, je upiva, »prosem, prosem, se nam nkol več, nkol več.«

Kje tokole upiva, je Jaka mislu, de prave, de na bo nkol več kradva. Mislu je de sva drtofova to pravo tatico. Zato je biv na prenebešče viže rzkajfan jen je mahov okol sebe koker deb biv norčov. Zastonj sem kašljova, deb se biv ustavu, pa nič ni slišov! Na zadnje sem Moniko kar s kupa

plniva, de j bo pratanja an konc. — Jaka je zginu preče štale, jest sem pa Moniče še roče odvezava, pokel me j pa tud noč uzeva. Več ket po ure sem biva že doma, k je šel Monika po gase peršantava. Primš za zid per hišah sej pva-ziva preče domo, po štengah je pa po vseh štireh lezva u perl štek. K je preh stanvanje pršva je pa štrbunknuva potleh jen u medlevce padva.

Kje to star Brumen slišov štrbunk preh cimram, je šu ven pogledat, jen začev na pomagaje klicat: »Ježeš, ježeš, Monika je u ajmoht padva! Špelca, Špelca prid pomagat! Dovh se nisem ogvasiva, k je pa na tok prenebešče viže na pomagaje prosu, jen trucov sem pa šva gore jen sem Moniko u postljo spravva. Takat sej šel pokazavo, koko je biva berdja zdevana. Mav je mankovno, deb sem bva smilva. Glih u pralem cajto sem se zmišlva na Žaneta, k zavljte te peršone u špelkamre zdihuje. Use usmiljene sem dol požrva, pa ordnova kva se j ima zej zgodite. Cevo noč smo je na šante umšloge z jesha pa mrzle vode devale. Monika je jamrova, to star je po cimer gor jen dol hodu jen nekej godrnjov oh strahu kranšče deževe. To stara je pa dva frakeljna šnop-sa na žnablje spestiva, se na postljo zavaliva, pa cevo noč dreto ulekva, de so kar vokna šklefetale.

Razno.

Umri je 1. aprila letos tržiški rojak Ignacij Počivalnik, župnik v Bazovici pri Trstu, rojen v Tržiču št. 96 dne 28. julija 1865 kot sin Urbana Počivalnik, mesarja in posestnika.

Mrtvašnica. Bajje nekateri trosijo govorce, da je treba plačati od mrliča v mrtvašnici posebno takso. To je neresnica. Od mrliča, ki ga polože na mrtvaški oder v mrtvašnici se ne plačuje nobena taksa in nikak prispevek.

Cerkvene klopi Zopet je prišlo par pritožb, da lastniki sedežev ne morejo v svojo klop, ker jih zasedejo nekateri, ki nimaj pravice. Prosim, da upoštevate lastnike sedežev, da ne hodita sedet dva na en sedež in da posebno ne jemljete otrok v klopi, ker morajo potem odrasli lastniki sedežev stati zunaj. Vsi šolski otroci morajo stati na svojih mestih spredaj in ne smejo v klopi, razen če imajo radi bolehnosti za to dovoljenje od g. kateheta.

Kovce ali Koŕce? Zadnjič me je »napadel« neki literat tako-le: »Kaj pa kvarite slovenska imena in pišete »Kofce«, saj to ni pravilno!« No in razložil mi je to ime tako-le: »Piše se pravilno Kovce, ker prihaja od imena Klopce, ker pa gorenjci l izgovarjajo z v, so napravili Kvopce in iz tega Kovce. Nemci izgovarjajo v kot f in tako so začeli izgovarjati Kofce, kar pa ni slovensko, pisati morate Kovce.« Tudi v stari zemljiški knjigi je to ime pisano kot Kovce. Naj pride torej že to ime od katerekoli besede: Kofce ni slovensko in ne pravilno.

Koča in kapela na Kovcah bo dodelana, kakor vse kaže, že letos. Ob nedeljah bomo skušali oskrbeti pogosto poletni gori službo božjo radi planincev pa tudi radi gozdnih delavcev in pastirjev, ki so v bližini, ker ti po cele mesece ne prihajajo k sv. maši.

Planince in planinke prosimo, da bi kaj žrtvovali za cerkveno opravo kapele na Kovcah, če ima kdo kaj srebrnine ali zlatnine, naj jo daruje za kelih, ki ga bomo dali v kratkem napraviti za kapelico na Kovcah. Darove v ta namen sprejema župni urad.

Mešani zakoni. Žalibog se vedno bolj množe slučajji, da katoliki sklepajo zakone z nekatoliki. Take zakone katoliška cerkev brani kolikor le more. Dovolj jih le, če obljubita oba zaročenca, da bosta vzgajala otroke v katoliški veri, da bo nekatoličan pustil katoliškega druga izvrševati svoje verske dolžnosti in da se poročita pred katoliškim duhovnikom. **Kdor se pa poroči pred nekatoliškim duhovnikom, ne sklene veljavnega zakona, tak zakon je navaden konkubinat, navaden divji zakon. Katolik, ki sklene zakon pred nekatoliškim duhovnikom, je izključen iz katoliške cerkve.**